

SZAKVÉLEMÉNY

Wittner Mária és Gérecz Attila szobor pályaművéhez

A kompozíció

A Wittner Máriát és Gérecz Attilát ábrázoló kettős szobor kompozíciója tudatosan kerüli a hagyományos, heroizáló emlékműszobrászat eszközeit. A két alak nem reprezentatív pózban jelenik meg, hanem egy visszafogott, bensőséges helyzetben: egymás felé fordulva, egy közösen tartott könyv fölé hajolva. Ez a gesztus erős dramaturgiai kapcsolatot teremt közöttük, és emberi léptékűvé teszi az 1956-os történelmi utalást.

A figurák megformálása

A figurák mintázása realista alapokon nyugszik, de nem válik merev naturalizmussá. A ruházat nagyobb tömegei, a redők ritmusa és a kézfejek hangsúlya jól vezetik a tekintetet a kompozíció középpontja felé. Különösen fontos a két eltérő karakter megfogalmazása: Wittner Mária zártabb, nyugodtabb tartása és Gérecz Attila előrehajló, feszesebb testhelyzete megfelelő belső feszültséget hoz létre. A hátoldal sem pusztán technikai nézet; a fegyver, a vállak és a két ülő test tömegének kapcsolata körbejárható, plasztikailag értelmezhető együttest ad.

A makett kidolgozottsága előrevetíti a bronzhoz illő, részletgazdag felületkezelést, míg a talapzathoz használt világos mészkő, vizuálisan jól kiemeli a szürkés, sötétebb figurákat. A makett arányai a későbbi 1:1-es életnagyságú figurákhoz számolva rendben van. A posztamens feliratait és történeti elemeit ugyan erősen narratívak, de az alakok fölöttük megőrzik önálló szobrászi jelenlétüket.

Összegzés

Összességében érzékeny, jól szerkesztett, emberközpontú emlékmű tervet látunk, amely történelmi tartalmát elsősorban a figurák közötti kapcsolatból, nem pedig pátoszból építi fel. A pályaművet szakmai szemmel megvalósításra javaslom!

Cakó Dániel Medárd, szobrászművész

2026.06.02.